

[Gert Petersen.]

fremme af beskæftigelsen? Men måske skal dette ses i sammenhæng med den, synes jeg nok, noget enestående optimisme med hensyn til de internationale konjunkturer, som statsministeren lagde for dagen. Vi kender jo fra Dickens historien om mr. Micawber, som altid trøstede sig med, at noget vil vise sig; jeg kunne forstå på statsministeren, han også håber, at noget vil vise sig på den internationale horisont. Vi får se, håbet beskæmmer som bekendt ingen, men det er på den anden side også et spørgsmål, om det er noget at indrette en politik efter.

Jeg lagde i øvrigt mærke til, at den socialdemokratiske ordfører var betydelig mere pessimistisk i sin bedømmelse af de internationale konjunkturer; jeg er spændt på, om man kan komme til enighed mellem statsminister og ordfører i det spørgsmål.

Den anden vej, som regeringen ifølge forliget skal betråde, når det drejer sig om den langsigtede politik, hedder dæmpning af lønomkostningerne, og det må nødvendigvis betyde disciplinering af lønarbejderne. Nu skal jeg nok lade situationen i 1977 ligge, vi har en helt konkret situation, og jeg vil godt spørge, hvordan man vil disciplinere lønarbejderne, så længe lønarbejderne er vidne til, at andre grupper i samfundet beriger sig som aldrig før.

Jeg vil også gerne på baggrund af de aktuelle konflikter, der er, spørge, hvad man vil gøre ved den måde, hvorpå borgerlige politikere nu gør sig de største anstrengelser for at skaffe uorganiseret arbejdskraft frit lejede til arbejdspladserne — det er jo det, det drejer sig om både ovre i Jylland og senest i København. Her må vi have at vide: på hvis side står regeringen? Står man på den solidariske fagbevægelses side, eller står man på de uorganiseredes side? Står man på deres side, som gennem egen indsats har skabt basis for de overenskomstafslutninger, som er indgået, eller står man på deres side, som uden selv at yde en indsats benytter de resultater, som de organiserede er kommet frem til? Jeg tror, det bliver et stort diskussionsspørgsmål og konfliktspørgsmål i de kommende år i Danmark under den nuværende krise, og derfor vil det være interessant at vide, på hvilken side regeringen, på hvilken side socialdemokra-

tiet står. For at sige det konkret: på Bogbinderforbundets side eller på de herrer Hartlings og Glistrups side, for det er helt åbenbart, at her deler vandene sig.

Desværre må man konstatere, at de veje, som forliget anviser, ikke væsentligt, når det drejer sig om det langsigtede, gavner arbejderklassen i Danmark og slet ikke løser de store kriseproblemer. Jeg minder endnu en gang om Specialarbejderforbundets program. Det synes jeg man burde interessere sig mere for.

Fra SF's side mener vi det samme, om end vi plejer at udtrykke vore krav til en langsigtet politik med lidt andre ord. Vi vil have reformer vedrørende skattepolitik, boligpolitik, jordpolitik, og så vil vi have en politik for økonomisk styring med virksomhedsdemokrati. Hvis der ikke indledes en sådan politik, så lader man i virkeligheden stå til, så affinder man sig med den igangværende industrielle omstrukturering, hvor kapitalen søger statsgaranti for sine profitter og vil sikre sine gevinster ved skærpet rationalisering og automatisering, og det vil af sig selv medføre en permanent og varig arbejdsløshed gennem det næste tiår på i hvert fald 6-7 pct.

Alternativet ligger efter socialistisk folkepartis opfattelse i erkendelse af, at de gammeldags liberalistiske løsninger er opbrugt. At erkendelsen spirer, fremgår jo af, at man vil føre en såkaldt indkomstpolitik, men det er bare en anden måde at løse det samme problem på, for man rører ikke ved selve grundstrukturen: profittilegnelsen. Derfor vil man nu styre almindeligelønninger — det er jo ikke særlig liberalistisk — mens investeringer og profitter skal kunne folde sig frit ud på gammeldags liberalistisk manér. Heller ikke den vej er farbar. Den sikrer ikke beskæftigelsen, men den skaber enorme indre spændinger i samfundet.

Derfor burde man lytte til de socialistiske kræfter, til fagbevægelsen, til Specialarbejderforbundet, som jeg har henvist til, og jeg beklager meget, at regeringen har bragt sig i en situation, så den for tiden er afskåret fra at høre efter, hvad man siger fra den side. Vi for vort vedkommende vil anse det for en væsentlig opgave i den kommende folketingssamling at føre arbejderbevægelsens og fagbevægelsens alternativ frem.